

Tell me of the seed that forgot how to break through the earth, and of the river that, from so much waiting, turned to dust.

They say we are the heirs of the world, but we received our destiny written in coal and oil.

They handed us keys to doors already burned, maps of islands the sea decided to swallow, and asked us to classify species of flowers, in botany books, that have long ceased to exist.

Where will our tomorrow be, when we spent it yesterday?

I see the sun, not as a warm embrace, but as a hand that strips away our blindness and focuses on our error.

I see plastic passing unnoticed, pretending to be fish, and the wind carrying the heavy smoke of a thousand chimneys.

But I do not write to count the ashes of what is gone.

I write because there is still blood in my fingers, because my heart still casts a shadow, and because rage, when I think of this injustice, becomes the most powerful tool of hope.

We do not want to be the "generation of the future."

We want to be the generation that decided to end this cancer.

We want green to be more than a color in books;

We want it to be the oxygen that burns, sweet, in our lungs, feeding the fire of our souls.

The Earth is not an inheritance from our parents, it is a loan we borrowed from our children.

It is unjust to think only of money and not of what matters most, our planet, because without it, we would be nothing.

The planet can survive without us, but we cannot survive without the planet.

And time... Time does not run. Time shifts.

Either we sow now what we wish to reap, or there will remain only the memory of a civilization that had all the answers, but forgot how to ask the question.

NOW IS OUR TOMORROW

Mesélj nekem a magról, amely elfelejtett áttörni a földön; és a folyóról, amely annyi várakozástól porrá száradt.

Azt mondják, mi vagyunk a világ örökösei – de sorsunkat szénben és olajban írták meg helyettünk.

Átadták nekünk már leégett ajtók kulcsait, olyan szigetek térképeit, amelyeket a tenger elnyelni határozott el, és megkértek minket, hogy rendszerezzük a virágfajokat botanikai könyvekben – olyanokét, amelyek már rég nem léteznek.

Hol lesz a mi holnapunk, ha tegnap már el is költöttük?

A napot nem meleg ölelésként látom, hanem olyan kézként, amely letépi a vakságunkat, és a tévedéseinkre fókuszál.

Látom a műanyagot, ahogy észrevétlenül halad, halnak álcázva magát; és a szelet, ahogy ezer kémény nehéz füstjét hordozza.

De nem azért írok, hogy megszámláljam az elporladt dolgok hamuját.

Azért írok, mert még van vér az ujjaimban, mert a szívem még vet árnyékot, és mert a düh – amikor erre az igazágtalanságra gondolok – a remény leghatalmasabb eszközévé válik.

Nem akarunk a „jövő nemzedéke” lenni.

Azt a nemzedéket akarjuk alkotni, amely úgy döntött, hogy véget vet ennek a ráknak.

Azt akarjuk, hogy a zöld több legyen, mint egy szín a könyvekben – azt akarjuk, hogy az az oxigén legyen, amely édesen ég a tüdőnkben, és táplálja a lelkünk tüzét.

A Föld nem szüleink hagyatéka: kölcsön, amelyet gyermekeinktől vettünk fel.

Igazágtalan csupán a pénzre gondolni, és nem arra, ami a legjobban számít – a bolygónkra –, mert nélküle semmik lennénk.

A bolygó túlél minket; mi nem éljük túl a bolygó nélkül.

Az idő pedig... Az idő nem fut. Az idő fordul.

Vagy most vetjük el, amit majd aratni szeretnénk – vagy csupán egy civilizáció emléke marad, amelynek megvolt minden válasza, de elfelejtett kérdezni.

A MOST VAN A HOLNAPUNK